

Vamp er klare med nytt album. Fra venstre: Bjørn Berge, Øyvind Staveland, Jan Ingvar Toft, Lars Erik Støle og Odin Staveland. Kjetil Dalland var ikke til stede da bildet ble tatt.

FINN VÅGA

– Vi skal aldri bli en kopi-maskin av oss sjøl. Aldri.

NYTT ALBUM: – Du får både kjeft og kyss på kinnet når du gjør noe nytt med Vamp, sier Odin Staveland.

Leif Tore Lindø
leif.tore.lindo@aftenbladet.no

– Den største forskjellen nå og før?

Jan Ingvar Toft klør seg litt i håret og retter forgjeves på et uregjerlig slips.

– Den første jobben vi hadde var på 17. mai. Jeg husker at jeg måtte skaffe en dressbukse, for jeg hadde ikke finklær. Og kvite tennissokker. I 1991 hadde vi ikke trommeslager. Det har vi nå. Resten er omtrent helt likt. Nei, vent, det er ikke helt sant. På «Godmorgen, søster», den første plata, er det en sang som heter «Det e derfor eg syng». Det skreik jeg litt et sted. Jeg tenkte «det kan vi ikke bruke, for ka vil mormor sei te det?». Men Øyvind sto hardt på at vi måtte ha det med. Siden har det blitt mer åpning for å skrike, sier Toft, og får resten av vamp til å flire.

– Du har vel stort sett skre-

ket siden, kommenterer gitarist Bjørn Berge, og latteren brer seg i øvingslokalet i Haraldsgata 114 i Haugesund.

Beinhard produsent

I dag slipper Vamp sitt ellefte studioalbum som har fått tittelen «La la la». Det har rent mange sanger i havet siden de brøt vannflaten med «Hallo – Adjø». Mannskapet har kommet og gått rundt kaptein Øyvind Staveland, men for tre år siden kom altså Toft - bandets Jack Sparrow - tilbake. Bluesbulldozeren Bjørn Berge er med, det samme er Kjetil Dalland (bass) og Lars Eirik Støle (tangenter). Sist, men neppe minst, er Odin Staveland blitt en betydelig bidragsyter i Vamp.

Denne albumfødselen har gått fort. Vannet gikk da sangen «Amelia» dukket opp i Stavelands indre. Bandet gikk raskt i studio, og som albumtittelen antyder var det en løs, spontan og upretensiøs ramme rundt innspillingene. Det låter, mener Eldste Staveland, mer live mer uforutsigbart enn tidligere plater, en oppfatning Yngste Staveland nikker voldsomt til.

– Få tagninger og få tillegg i studio. Vi hadde en beinhard

produsent som ikke tillot mye filing i etterkant, sier Eldste, og skuler bort på Yngste.

Vamp-coverband? Aldri!

Odin har vært produsent, og han sier det kan være et c-moment å foredle, forvalte og fornye Vamp.

– Denne plata er ikke bare en klem til dem som ønsker det helt trygge. Uten å være arrogante prøver vi å lage det vi selv vil høre, så håper vi publikum vil være med oss. Det er himla mange som har et sterkt, personlig forhold til Vamp. Du får både kyss på kinnet, og ganske god kjeft, når du gjør noe nytt med Vamp. Det må vi nesten bare stenge ute, og tro på det vi gjør. Egentlig er det et godt tegn at folk bryr seg så mye at de kommer opp til deg på gata og forteller hva de synes, sier Odin Staveland.

Vamp har vært et orkester i konstant forandring, på alle måter, både med folk og lyd og tekstforfattere. Eldste Staveland mener de har levd godt med spagatøvelsen tradisjon og progresjon i veldig mange år.

– Vi gjør små grep for å fornye oss. «Tir n'a Noir» trenger ikke avslutte konsertene våre lenger,

for eksempel. Nye sanger skal med på konsertene. Vi må både gi folk litt av det de forventer og samtidig vise at vi er i drift, at vi vil framover. Vi skal aldri bli en kopimaskin av oss sjøl, et slags Vamp-coverband. Aldri!

Jan Ingvar Toft heiser seg opp og minner om Marve Fleksnes.

– Han ble spurt om han ikke kunne lese en bok. Svaret hans var at han hadde lest en bok, så han så ikke noe poeng i å lese flere.

Albumbok

Vamp vil slå et solid slag for albumformatet. Som en ekstra bonus har de laget en albumbok som kan kjøpes. Den inneholder tekster, intervjuer, oversikt over alle involverte og litt nørdestoff som en presentasjon av Bjørn Berges gitareffektbrett. Tanken er å gjøre musikken til noe håndfast. Ideen og regien hadde tangentist Lars Erik Støle.

– Mange spiller musikken av på Spotify. Et lite bilde, og en lang liste med sanger. Mer får de ikke. Her får de muligheten til å se bilder, lese tekstene og få vite mer om prosessen. Jeg tror folk vil lytte på albumet på en litt annen måte dersom de skaffer seg denne boka i tillegg.

Vamp går nye veier

PLATE: Forsatt trivelige, men nå er de også blitt spennende.

Geir Flatøe

Vamp:»Lalala» (Vitamin)

Vamp hadde ikke plateplaner, men så skrev Øyvind Staveland «Amelia» og dermed var de i gang. Som vanlig står han bak de fleste melodiene, mens sønnen Odin og Jan Toft slipper til med én hver. Tekstene hentes helst fra diktere de har brukt før. En velprøvd oppskrift som skulle tyde på en typisk Vamp-plate. Det er det bare i en viss grad blitt, for med Odin som produsent kommer fornyingen. Han staker ut en mer komplisert kurs, samtidig som Vamp er ballasten han alltid vil bære med seg. Han var fem år da faren sjøsatte skuta, og etter hvert mønstret han på som lettmatros. Nå er det mer og mer han som griper roret, og det nyter Vamp godt av. De åpner med «Støypt i rav» med tekst av Helge Torvund og melodi av Odin. Med sitt strykerarrangement er det ingen typisk Vamp-låt, men Jan Toft setter sitt umiskjennelige stempel på den. En sang som vokser for hvert gjenhør. «Elskede, elskede» har Toft skrevet alene, men akkurat den høres ikke slik ut. «Tantene mine» har tekst av Knut Ødegård, og Toft er i sitt ess. «Det rolige regnet», et gammelt dikt av Lars Saabye Christensen, er et glansnummer for Odin både når det gjelder produksjonen og hans vokal. Skulle du likevel savne gamle Vamp, har vi «Onkel Holger» der Øyvind Staveland omsider finner fram fela. Teksten er av Ingvar Hovland. «Namnet» framføres av far og sønn med Oslo Strings i ryggen. Med rekken av fine Vamp-vokalister i tankene, er det lett å glemme at sjefen selv også kan syng. Det hjelper selvsagt at Torvund har skrevet en usedvanlig flott tekst. Nevnte «Amelia» er en frisk sang der Bjørn Berge slipper til med elgitaren. Oslo Strings er tilbake på «(Te og fra) Bergen», der Toft vrir på både stemmen og teksten til Arnt Birkedal. Øyvind Stavelands avslutning «Fløyel» er fløyel, i hvert fall i den grad stemmen til Toft kan kalles for det. Vamp på sitt vakreste.

Beste spor: «Støypt i rav», «Tantene mine», «Det rolige regnet», «Fløyel».

